

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 7–8/červenec–srpen 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

POŽEHNÁNÍ

*Kéž Hospodin daruje pokoj Tvému srdci,
a nejvíce právě v čase, kdy na Tebe doléhají
obavy, smutek a úzkost.*

*Kéž Ti dá radost ze své blízkosti,
naplňuje Tvé srdce Duchem svatým,
který nás zahrnuje každého
do podivuhodného díla Božího –
přicházejícího království Kristova,
království nebeského.*

*Kéž dá ve Tvém srdci rozkvétat
skutečnému lidství po vzoru Ježíšově
jako nádherné květině,
kvetoucí k jeho radosti, chvále a slávě
a k dobru Tvých bližních.*

*Kéž dá ve Tvém srdci svítit svému světlu,
abys mohl(a) vidět jeho cestu
a abys na ni mohl(a) posvítit
každému člověku ve svém okolí.*

*Kéž Ti Hospodin Bůh požehná,
aby ses sám/sama mohl(a) státí požehnáním pro druhé.*

*Milost Pána Ježíše Krista, láska Boha Otce
a přítomnost Ducha svatého s Tebou.*

Amen.

(z internetu)

HE GETS THE JOB DONE

„Neblni, Tomáši! To není možné, to ve dvou nezvládneme!“

Tak jsem reagoval na výzvu, abychom dva chlapi zvedli z vlhké půdy čtyři tlusté kmeny, zbytek po stromech, které jsme nedávno s Tomášem a občasnými pomocníky oklestili a odtahali na konec pozemku, kde bude stát naše nová sborová místnost. Dobře si pamatuji, jak po nedělních bohoslužbách ten nejtlustší, dvoumetrový na lanech neslo, lépe řečeno s velkou námahou vleklo, deset mužských, Tomášem narychlo zverbovaných. Tak byl těžký, mohutný. Stačilo zakopnout, pustit lano, nechat pod ním nohu a člověk byl mrzák. A teď chtěl náš nový kurátor, abych mu, já, starý dědek, pomohl tento kmen a tři další, jen o fous tenčí, nadzvednout, jinak že pryč v té trávě shnijí.

„Pojď, mám na to trubky, těmi to jeden nadzvedne a druhý podloží kameny.“

A hned zahrnul pod okna farářské kanceláře, kde ležely dvě, také asi dvoumetrové, rezavé železné trubky, každá, bratru, pět centimetrů v průměru.

„A ty to vydrží? Tak rezavé?“, zapochyboval jsem. Jejda, na to bych měl mít rukavice, blesklo mně navíc hlavou.

„Určitě,“ konstatoval Tomáš a už jednu popadnul holýma rukama.

Nezbývalo mně nic jiného, než se přidat. Nechtěl jsem se nechat zahanbit, rád jsem pokračoval v sympatické atmosféře, kterou jsme si navodili, když jsme spolu odstraňovali stromy, připravovali místo pro Vávrovu nejnovější akci pro blaho sboru – přístavek sborové místnosti našeho kostelíku. A tak jsem také jednu trubku drapsnul a honem za Tomášem ke kládám, dočasně odloženým hned za plotem, na konci té nudle pozemku, kterou nám město prodalo za tržní cenu.

Koutkem oka jsem ještě se zármutkem zaregistroval zbývající kousky makového závinu na stolech Kavárny bratra Václava. Já totiž doháním své makové manko – celých padesát let v USA jsem měl mák, většinou se švestkovými knedlíky, snad dvakrát, třikrát do roka, tam je to vzácnost, skoro jako droga. A já mák moc rád! Nejvíc jsem si ho užil jako devatenáctiletý v polích u Protivína, když jsme na meliorační brigádě pod vedením Ing. Jirky „Čáry“ Urbánka uprostřed makového pole kopali jamky pro půdní rozbor... Ale to je jiná historka, možná příště?

„Neumím si dost dobře představit, jak to chceš jen ve dvou zvládnout, Tomáši,“ trval jsem na svém. Ale ten, stejně jako poprvé, tak i nyní moji poznámku totálně ignoroval, jako kdybych nic neřekl. Nevadilo mně to, spíš mě fascinovalo, s jakou pozitivní sveřepostí si byl Tomáš jistý, že se dáваме

do něčeho, co není, jak já jsem zatvrzele opakoval, neproveditelné, naopak, dáme se do toho a půl je hotovo.

„Potřebujeme nanosit kameny,“ kategoricky prohlásil po přivlečení tyčí jako druhou fází naší akce, a už se dral křovíčkem ke skále. „Moc velkých tu není, Václav je všechny odtahal.“ Nestěžoval si, jen konstatoval, i když určité dloubnutí jsem v tónu jeho slov vycítil.

Ale to už jsme nebyli jen dva – zčista jasna se k nám přidali Plhákovi – a přestože jsem i nyní neměl plnou důvěru, že to i v pěti lidech dokážeme, viděl jsem, že couvnout už nelze, že naděje na úspěch tu je. Nikam stejně nespíchám, k synovi do Ejpovic bych na motorce asi jet neměl, honí se mraky, že prý jde něco z Německa...

V pěti jsme ty šutry rychle shromáždili, zvláště Kristýna v tom byla super efektivní. Také bez rukavic.

A to už byl Tomáš u těch čtyř kmenů, navalených jeden na druhého, a zkoumal, jak na to, s kterým začít. A už jsme vklínili trubku pod první kládu, jako páku přes vedlejší kmen jsme se na ni s mladým Plhákem pověsili, a hned někdo pod ně cpal kameny, buď jeden velký, nebo jeden na druhého několik menších, a cobydup jsme měli všechny čtyři kmeny deset, patnáct čísel nad zemí, tam jim bude dobře, než budou odtaženy, aby udělaly místo stavbě naší nové sborové místnosti.

Měl pravdu náš nový kurátor, energický, obětavý člověk, Tomáš Bedrník. Bylo to proveditelné. I bez rukavic. A já mu rád pomůžu, nejen v heverování kmenů. TB. He gets the job done.

Zdravím, Petr B.

Výstava kreseb Jiřiny Adamcové

21. června 2016 jsme se zúčastnili vernisáže výstavy kreseb Jiřiny Adamcové „Pocta veršům Jana Skácela“. Výstava se konala ve spolupráci s místopředsedou Senátu Zdeňkem Škromachem, který ji zahajoval. O Janu Skácelovi hovořil Jiří Holý, na violoncello hráli Matyáš Keller a Jaroslav Kulhan, samí známí, včetně pozvaných hostů. Jen to místo konání bylo pro nás nové. Však jsme museli projít důkladnou kontrolou, než jsme mohli vejít do Senátu, do Chodby místopředsedů, kde byly obrazy rozvěšeny.

Kresby to jsou jemné a krásné, stejně jako Skácelovy básně: „Neboj se, ničeho se neboj. A třeba bylo nejvíc zle, vždycky se někde najde člověk, který se vejde na housle.“ ■

Milí přátelé, prázdniny se chýlí ke svému konci. Končí prázdninová dobrodružství, zůstávají vzpomínky. Mnozí z nás krásné chvíle prožili spolu s dalšími „braničáky“ – na táborech, na vodě, na sborové dovolené. Z těchto společných akcí jsme vybrali první část střípků, a to z dětského tábora a ze sborové dovolené.

NĚCO O TÁBOŘE PRO MLADŠÍ DĚTI

Bylo nás 32 dětí od pěti do jedenácti let, 10 vedoucích a 5 praktikantů. Krásných 13 dní jsme prožili stejně, jako loni ve stanovém táboře v Olešínkách na Vysočině.

Jako téma jsme zvolili Ransomeho Boj o ostrov. Z dětí se stali námořníci a i když většina pobytu byla na suchu, dobře se do svých rolí vžily. To si ostatně můžete ověřit na branických stránkách, kde Míša vzorně vedla Lodní deník s popisy jednotlivých dní i s nějakou tou obrazovou dokumentací.^{*)} Schází tam jen čtvrtek, to byla dopoledne táborová olympiáda. Z úplně nových disciplín aspoň malá ukázka: přetahování lanem, balancování koštěte na prstu, zpěv písničky na náhodně vybrané slovo, slepička snáší na čas vajíčka do košíku, drábky s bonbony. Odpoledne balení a úklid tábora, večer slavnostní táborák s předáváním diplomů.

V rámci duchovních programů jsme se zaměřili na ctnosti – odvaha, spolehlivost, veselá mysl, ohleduplnost, čestnost, odpuštění, poslušnost. Poslední den psaly děti dopisy s poděkováním Kapitánovi. Ty pak ve skleněné lahvi poslaly potokem.

Nedílnou součástí bylo dobrovolné učení biblických veršů. Ti, co se verš naučili, postupovali v hodnostech od mořské krysy přes černého pasažéra, plavčíka až po hodnost nejvyšší – admirála. Naši 3 admirálové – Bětuška Dúsová, Metoděj Zvánovec a Anička Kutinová perfektně odříkali všech 13 veršů.

V pátek jsme došli 6 km na vlak a vesele odjížděli domů.

Věřím, že děti měly doma co vyprávět, a my dospěláci už přemýšlíme o táboře příštím.

Jarka

^{*)} <http://branicky-tabor.evangnet.cz/lodni-denik/>

Události jednotlivých dnů (podle deníku a fotografií)

- ☞ 30. 7. Červená obálka – povolení k vyplutí
- ☞ 31. 7. Rozdělení plavčičků do jednotlivých lodí – oni sami pak vymysleli jméno lodi, svůj bojový pokřik a vyrobili si vlajku.
Jména lodí: **Kyselé rybičky** – Hana B. ⚡ **Žluté chalupy** – Anička K. ⚡
Vodníci – Bětko D. ⚡ **Serpety** – Johanka V.
- ☞ 1. 8. Zkouška odvahy: stoupnout si na štafle, stát rovně jako prkno, padnout po zádech dolů a důvěřovat těm dole, že vás chytí, tomu se říká odvaha:

Z LODNÍHO DENÍKU: PONDĚLÍ

Vlajka naší velitelské lodi Vlaštovky vlaje ve větru jako o život. Je zima. Ale to na moři jednou zakousne každý. Svoje ztuhlé kosti plavčíci rozhýbávají ranním během po palubě. Za odměnu dostanou krajíc chleba s pažitkovým máslem.

Pro posílení duše je na moři třeba i duchovní stravy. Dopoledne si naši mladí plavčíci na vlastní kůži vyzkoušeli, co to znamená mít odvahu. Následně se i dozvěděli, proč je tak důležitá.

Ovšem klidné moře je často nezajímavé, tak jsme se rozhodli jim plavbu zpestřit různými aktivitami. Mezi ně patřil Dramatáček, skládání kytiček a sportovní hry. Díky našemu nově vzniklému dramatickému souboru jsme se před obědem obveselili jejich verzí pohádky o Sněhurce a sedmi trpaslících.

Odpoledne plavčíci museli prokázat svou zručnost, vytrvalost i přemýšlení při luštění zašifrované zprávy. Sami dokázali kormidlovat slalomem velkou loď či postavit maják. Vybrali jsme na palubu ty správné.

☞ 2. 8. Mladí plavčíci se učí kormidlovat loď; souboj v rybaření a navigaci. V noci stezka kapitána Flinta

☞ 3. 8. Zábava starých námořníků: kruh smíchu (každý si lehne na břicho předchozího námořníka, aby cítil, jak se mu smíchy třese břich):

☞ 4. 8. Boj o vlajky – každé družstvo musí dobře schovat svou vlajku a snažit se doplžit k vlajce cizí (výhra patřila Kyselým rybičkám).

☞ 5. 8. Výlet na hrad Pernštejn – po stopách Bílé paní (foto děti v bráně je na zadní straně obálky).

☞ 6. 8. Slavíme narozeniny (každý připraví dárek pro někoho jiného), nechybí dort. Odpoledne na palubu připluli otřelí námořníci Jelínkovi, aby plavčíky naučili lezení na laně, žebříku, ručkování, lezení po ráhnech, sjezd přes vodu na lanovce.

☞ 7. 8. V kostele kázání o pomazání krále Davida. Odpoledne ztroskotání na opuštěném ostrově. Návik programu na večerní táborák. (vystoupení dramatická, pěvecká, taneční i gymnastická). foto první gymnastické. ➡

☞ 8. 8. Odpočinkový den, koupání, ale i vodní bitva. Odpoledne přijelo auto dobrovolných hasičů – plavčíci si mohli vše prohlédnout, vyzkoušet – nakonec byli postříkání hasicí pěnou:

☞ 9. 8. Bouřka – náhradní program pod přístřeškem – zpěv, batikování, divadlo. Po dešti: zakreslení mapy okolí tábořiště, označení místa, kde je schovaný nějaký předmět. Vše schované bylo podle nákresu nalezeno

☞ 10. 8. Velká závěrečná hra

STŘEDA Z LODNÍHO DENÍKU:

Náš lodní kronikář je zrovna zaneprázdněn, a tak budu psát já – plavčík Roger.

Ráno nás vzbudili do naprostého deště. Dali nám snídaní a řekli: „Sbalte si batohy, jdeme hledat poklad kapitána Flinta!“ To vůbec nebylo jednoduché. Nejdřív jsme totiž museli někde najít pádlo a to byl docela problém. Pak nás naložili do starého korábu a hodili přes nás deku, abychom nic neviděli. Dovězli nás kdovíkam, jenom tam na nás pořád štěkali vlci. Přebrodili jsme potok, protože nám starý nevrlý domorodec uzamknul svůj mostek. Trasa byla značená červenými a modrými fáborkama.

Nejdřív jsme narazili na kapitána Martu, který po nás chtěl, abychom odhadovali třeba jak dlouhý je tohle námořní lano. A tak podobně. Pak jsme šli dál a byla tam úplně divná zpráva. Něco jako: Jděte tam, kde si můžete koupit polárku, ale nemáte peníze, tak musíte do budky, ale tam není pták, ale

sluchátko... no prostě, vůbec jsme nevěděli - tak jsme museli v úplně neznámý vesničce hledat obchod a budku a tam byla další zpráva, kam musíme jít dál.

Šli jsme zase dál. Do toho pořád přšelo, takže supr... Ale dorazili jsme až ke kapitánovi Milošovi, kterej po nás chtěl postavit tropiko. Museli jsme napnout lano mezi dva stromy, přehodit přes něj to tropiko a pak ho ještě zakolíkovat. Moc nám to nešlo, to je fakt.

Pak jsme se zase táhli nějakým lesem, až jsme došli ke zprávě: Jděte dál po cestě až k papáníčku. No tak to jsme vyběhli a běželi až k naší hlavní kapitánce Martince, která nám dala chleba s nutelou. Hned byl den lepší.

Potom přišlo to nejhorší. Jak přšelo, tak se rozbahnilo snad úplně všechno na světě a po cestách skoro nešlo chodit. Celý takhle uprasený jsme došli až ke kapitánce Míše, která nás uprasila ještě víc... Museli jsme celá družinka přejít přes kus cesty pouze za použití třeba jenom sedmi nohou a šesti rukou. Takže kdo ještě dosud nebyl špinavej, tak teď byl stoprocentně.

Pak jsme taky stříleli vším možným, mokli, hledali věci v labyrintu – to bylo supr, hledali skořápku v hromadě jehličí a na závěr jsme všichni, úplně utahaní, museli přelízt větev, která byla asi ve výši našich očí.

Každý kapitán nám dal kousek mapy k tomu pokladu. V našem tábořišti jsme mapu poskládali a ten poklad fakt našli!

A zatímco já tady smolím zápis do našeho Lodního deníku, tak ostatní si užívaj diskotéku. Takže tady to zapáchnu a doufám, že už to nikdy nebudu muset psát.

☞ 11. 8. Olympiáda

O nasycení hladových krků
se starala Lenka.
Děkujeme!

SBOROVÁ DOVOLENÁ

ve Střelských Hošticích

*91 účastníků – z toho 56 dospělých, 2 děti do 2 let,
8 dětí do 6 let, 25 dětí do 15 let.*

Většina účastníků chválila rozsáhlý areál zařízení DDM, ubytování, čistotu, pískoviště, skluzavky, houpačky pro děti, lavičky pro starší účastníky, možnost koupání v Otavě pro otužilce. Zvláštní kapitolou by bylo stravování (nejen snídaně, oběd a večeře, ale i dopolední a odpolední svačina). A jako bonus: 7 dní krásného počasí. Trochu horší to bylo s krátkými procházkami. Lezení přes strniště a kopřivy nebylo moc příjemné. Ale to napravily výlety autobusem, případně autem na některé z mnoha památek v okolí. Díky řidičům, kteří ochotně nabídli volné místo v autu zájemcům bez dopravního prostředku. Na své si přišli i kolaři. A cena? Víc než příznivá.

Nikdo nic nemusel, ale mohl. Mohl se zúčastnit ranní rozcvičky, biblického programu (bratr farář Pechar se sice pro nemoc nemohl našeho společného pobytu zúčastnit, ale připravil na každý den biblické zamyšlení na texty knih královských, a vždy se našel někdo, kdo se tohoto textu ujal). Mohl se připojit k některé skupině turistů. Ve tři čtvrtě na pět mohl přijít do klubovny, kde bylo půlhodinové zpívání s Věrou Jelínkovou a její kytarou. A pak hned nastoupily děti – ty malé pokračovaly ve zpívání s Věrou, velkým se věnovala Marta Drápalová. A po večeři, v 8 hodin začínal večerní program: beseda s Mgr. Romanem Vaňkem, pracovníkem muzea v Horažďovicích, film Hlas pro Karla IV. V křesle pro někoho z nás se vystřídali: manželé Trojanovi (kdo věděl, že koupili kolečkové brusle a učili na nich jezdit imigranty z Iráku?), Jirka Čujan (o životě v Německu a výtvarné činnosti), Veronika Korčáková (s nahrávkami koncertů), Marie Procházková...

Mezi těmi, kteří před nás předstoupili, byl i David Navara. Prohlásil, že on umí mluvit pouze na tři témata: Já, Já a šachy, Šachy. O těchto třech bodech také hovořil. Velice svižně a vtipně, takže smích diváků vůbec nepotvrzoval jeho pesimistické sebehodnocení. Přednesl i svou báseň, kterou napsal v nějaké skleslé chvíli. Ale prozradil, že má ještě jinou báseň, optimistickou, ale ta ještě není dokončena – tak se máme příští rok na co těšit.

JÁ STÁLE CHTĚL BYCH ŠACHY HRÁT

DAVID NAVARA

*Já stále chtěl bych šachy hrát,
to je můj vzestup, toť můj pád.*

*Těžká je cesta do špičky,
točí se hodin ručičky,
domovem mým je hrací sál
a život zvolna plyne dál.
Náročného mám koníčka,
je samá nula, jednička,
bydlištěm mým už mnoho let
je ten šachový mikrosvět.*

*Míjejí turnaje, utkání,
úspěchy, sláva i selhání,
uplyne mnoho dalších let,
rychle se mění dnešní svět!
Jen já jsem stále dítětem,
nevím si rady se světem,
hraji si stále velmi rád,
neumím ale pracovat.*

*Dnes chtěl bych možná jinak žít,
čas nelze ale zastavit,
natožpak ještě vrátit zpět,
smutné je nikdy nedospět.*

*Uměl jsem dobře počítat,
čet' jsem a hudbu měl jsem rád,
zbyl mi však zájem jediný,
figurky, deska, hodiny.*

*Úspěchy, sláva, peníze,
nejsou vždy lékem na krize.*

*Tak stále stejný zůstávám,
obklopen lidmi, přesto sám.*

*Já stále chtěl bych šachy hrát,
nemusím si však naříkat.*

*Daly mi mnoho pěkných chvil
a nové známé – to byl cíl.*

V pátek před odjezdem byl společenský večer. Děti předvedly, co se naučily: písničky, tanečky, Šípkovou Růženku. Amálka Kolářová po představení malých dětí za všechny poděkovala Věře Jelínkové:

*„Naše milá Věruško,
my všichni: šípkové
Růženky, princové,
baby zlé, Nanyňky,
Pepíčkové a broučci
Vám moc děkujeme
za krásné zpívání,
hraní a povídání.“*

*A jako památku na nás
a naše zpívání a hraní
máme pro Vás ptáčka zpě-
váčka z hradu Rabí.“*

Tomáš Bedrník přizval Veroniku Korčákovou a Michala Mazného do flétnového tria a nastudovali dvě skladby, Rut Nývltová vytvořila z hudebním sluchem nadaných účastníků úžasný pěvecký sbor, který zazpíval čtyřhlasně dvě písně. Jeho Gloria, které zaznělo na konec večera, zůstalo v uších posluchačů ještě při odjezdu. Není divu, že pak zazněla věta: byl jsem tak dojat tou hudbou, že jsem se ani nemohl jít loučit s odjíždějícími. A ti, kdo byli v areálu spolu s námi se přiznali, že chodili poslouchat zkoušky muziky pod okny.

Sborová dovolená se povedla. Organizátoři – Zdena Kučerová, Rut Nývltová, Jiří Holý – ztratili sice při přípravě i v průběhu dovolené kus nervů, ale nakonec snad cítili trochu vděčnosti a spokojenosti účastníků, jako náplast na tu ztrátu.

RČ

OBSAH 7-8/2016

Vítejte	2
Požehnání	3
He gets the job done	4
„Neblbni, Tomáši! To není možné, to ve dvou nezvládneme!...“	
Výstava kreseb Jiřiny Adamcové	5
„Malý tábor“:	
Něco o táboře pro mladší děti	6
Události jednotlivých dnů	7
podle lodního deníku a fotografií	
Sborová dovolená	12
ve Střelských Hošticích	
Obsah a tiráž	15

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 7–8/červenec–srpen 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

